

ГАЗЕТА ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ «ВСЕУКРАЇНСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ ЗІ СЛУХУ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

№ 12 — 2024

**ДЛЯ НЬОГО УТОГ –
ЦЕ РІДНИЙ ДІМ**

ІНТЕРВ'Ю З ВІКТОРОМ ГЛОДНИМ

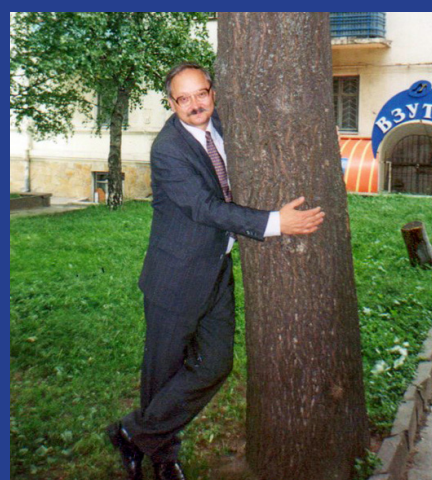
Сімя Глодніх, м. Стрий, 1956 рік

Віктор Глодін, учасник
Міжнародного конкурсу глухих магів,
м. Лейпциг (Німеччина), 1987 рік

На сцені Луцького БК УТОГ з Любов'ю Ямришко
виконують пісню «З сиром пироги», 1998 рік

Біля дуба, посадженого батьком Михайлом Глодіним біля
Луцького БК УТОГ у 1957 році

Віктор Глодін, учасник XIX
з'їзду УТОГ, м. Київ, Пу-
ща-Водиця, 02.06.2016 р.

Для нього УТОГ – це рідний дім — 8 стор.

У приміщенні госпіталю ветеранів війни після концер-
ту учасників художньої самодіяльності Луцького БК УТОГ,
08.05.1999 р.

Шановні читачі!

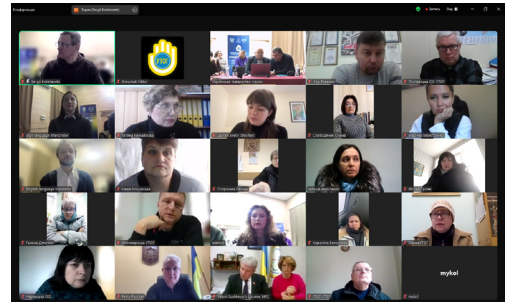
Знову на календарі змінилися дати: відійшов в історію 2024 рік, а ми з надією вдивляємося у рік наступний. Чи стане 2025-й роком миру та здійснення мрій? Про це наші щоденні думки та молитви, хоча знаю, що дива не станеться й очікувати позитивних змін одразу не слід. Просто живемо далі, а в Новому році, як і раніше, наполегливо і стійко працюватимемо, об'єднані у велику дружню сім'ю УТОГ! Щастя, здоров'я і добра всім у Новому році!

З повагою редактор «НЖ»

Анонси:

6 Відбувся Національний брифінг, організований УТОГ

4 грудня 2024 року пройшов Національний брифінг «Права глухих у Національній стратегії безбар'єрного простору в Україні», організований Українським товариством глухих;

13 На виконання проєкту «Права глухих у національній стратегії безбар'єрного простору в Україні»

в Одеському центрі культури і відпочинку УТОГ пройшла низка заходів, присвячених Міжнародному дню осіб з інвалідністю;

15 Майстриня плетіння гачком і спицями

Миколаївська обласна організація УТОГ продовжує розповідати про талановитих, творчих людей, якими пишається. Так, нещодавно проведено виставку робіт членкині Миколаївської ТО УТОГ Любові Шнуркової.

Джозеф МЮРРЕЙ,
Президент Всесвітньої федерації глухих

Світ, де глухі люди всюди можуть взяти участь!

Звернення Всесвітньої федерації глухих

Шановний друже, закриваючи главу про 2024 рік, ми згадуємо рік, позначений як викликами, так і тріумфами.

Незважаючи на труднощі, Всесвітня федерація глухих (WFD) залишається непохитною у своїй місії з розширення можливостей глухих людей і спільнот у всьому світі.

Завдяки щедрій підтримці донорів цього року нам вдалося досягти визначних результатів:

- Розвиток спроможності в усьому світі: ми розширюємо можливості глухих людей за допомогою тренінгів з прав людини, юридичного визнання жестових мов, доступу глухих жінок до економічних, соціальних, культурних, сексуальних і репродуктивних прав (серед інших тем) і мали вплив у 25 країнах по всьому світу.
- Внесення підтримки глухих людей до порядку денного під час Конференції держав-учасниць в ООН у червні: ми провели кілька зустрічей з урядовими делегатами та послами, виступаючи за юридичне визнання жестових мов і підтримку громад

глухих у гуманітарних конфліктах і стихійних лихах.

- Представлення майбутнього заходу у вересні та світового форуму у жовтні. У жовтні ми також взяли участь у саміті G7 з питань інклюзії та інвалідності, зустрівшись із міністрами уряду, щоб відстоювати ключові цілі захисту прав для громад глухих.
- Нічого не реалізовувати без нас: після місяців відданої підтримки ми з гордістю відсвяткували в червні обрання Хіросі Тамона, глухого кандидата з Японії, до Комітету з прав осіб з інвалідністю.
- Досягнення прав на жестову мову для всіх: наша адвокація призвела до визнання ЮНЕСКО історичних документів Міланського конгресу 1880 року в програмі «Пам'ять світу» — важливий крок у вшануванні жестових мов і сприянні інклюзивній освіті проти впливу усного мовлення та мовної депривації для глухих дітей.

Незважаючи на ці досягнення, наша робота ще далека від завершення. Коли ми готуємося до 2025 року, ваша підтримка є важливою, якщо ми хочемо досягти наших цілей. Ось що ми прагнемо досягти в наступному році:

- Ми продовжуватимемо, як завжди, підтримувати громади глухих, які постраждали від катастроф і конфліктів.
- WFD продовжуватиме сприяти, разом із нашими національними членами, юридичному визнанню національних жестових мов і ранньому засвоєнню їхніх національних жестових мов для глухих дітей у всьому світі.
- Ми організуємо V конференцію WFD у Кенії, в Африці. Під темою «Просування прав на жестову мову» лідери національних асоціацій глухих і глухі жінки з усього світу приєднаються до цього заходу, щоб

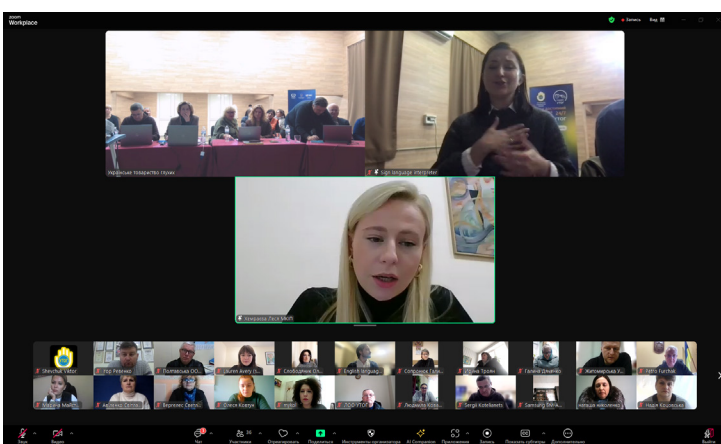
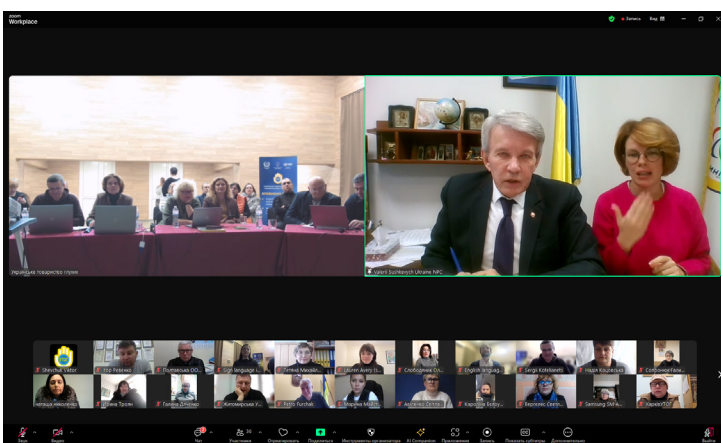
зміцнити свої позиції через наше постійне спільне бачення.

На сьогодні у нас є 137 національних асоціацій глухих людей, які представляють місцеві, сільські та маргіналізовані громади глухих, які здійснять комплексне опитування, щоб зібрати оновлені дані щодо своїх пріоритетів і потреб щодо громад глухих і жестових мов. Зараз існує мало даних про глухих людей, які використовують жестову мову. Ми хочемо очолити збір даних громадян про їхні потреби, щоб покращити та зміцнити наші стратегії захисту прав глухих у 2025 році для надання інформації урядам та особам, які приймають рішення.

Ваш внесок, незалежно від розміру, може значно вплинути на життя глухих людей. Будь ласка, подумайте про це зараз, і ми також запрошуємо вас приєднатися до наших спонсорів.

Разом ми можемо побудувати світ, де глухі люди всюди можуть брати участь!

Відбувся Національний брифінг, організований УТОГ

4 грудня 2024 року у змішаному форматі відбувся Національний брифінг «Права глухих у Національній стратегії безбар'єрного простору в Україні», організований громадською організацією «Всеукраїнська організація осіб з інвалідністю зі слуху «Українське товариство глухих».

З вступним словом перед учасниками виступили голова ГО «УТОГ» Ірина Чепчина та представниця Minority Rights Group (MRG) Лорен Авері. Учасники брифінгу заслухали доповіді на тему: «Оцінка ступеня безбар'єрності об'єктів фізичного оточення і послуг для осіб з інвалідністю зі слуху» та «Результати національного опитування щодо дотримання державними органами прав глухих».

Директор Київського фахового коледжу прикладних наук Ганна Щуцька поділилася досвідом впровадження безбар'єрного простору для глухих осіб в очолюваному нею навчальному закладі.

Усі, хто виступив на брифінгу, зішлись на думці, що для створення реальної безбар'єрності для осіб з порушеннями слуху в Україні державі належить вжити більш рішучих заходів.

За підсумками брифінгу розроблено практичний поради́ник з реалізації плану дій із захисту прав глухих людей в Україні.

Національний брифінг «Права глухих у Національній стратегії безбар'єрного простору в Україні» проведено у рамках проекту «Реалізація прав для всіх» за підтримки Minority Rights Groups, що фінансується Міністерством закордонних справ Фінляндії.

Для нього УТОГ – це рідний дім

«Його вклад у становлення і розвиток Волинської обласної організації УТОГ дуже великий: його пісні, його номери оригінального жанру, організація змагань з більярду в Луцькому БК УТОГ, змагання з шахів-100, виїзди в сільські райони області з концертними програмами, організація відпочинку вихідного дня на озері Світязь та інших озерах і річках нашого чарівного Волинського краю. І все це він — наш **Віктор ГЛОДІН**» — так з гордістю написали про ветерана-ювіляра його земляки з Волинської обласної організації УТОГ.

23 грудня він відзначив свій 80-річний ювілей і редакція «НЖ» взяла у нього інтерв'ю, розпитавши про родовід, власну життєву дорогу, захоплення та творчість, інші цікаві моменти, з яких складається його біографія — яскравий взірець людини, для якої УТОГ — це рідний дім.

— Вас часто називають гідним сином свого батька. А яким Ви особисто запам'ятали свого батька? І що за історія була з Вашим прізвищем?

— Мій батько спочатку мав зовсім інше ім'я — ГУЦА Віктор Андрійович. Вся його сім'я, що жила на Чернігівщині, в с. Миколаїв, у двадцяті роки минулого віку була репресована радянською владою.

Мій дід Андрій, георгіївський кавалер, мав землю та 10 дітей. Всі вони спокійно ґаздували у своєму господарстві, допоки їх силоміць не забрали до колгоспу з усім реманентом, землею, живністю. Дід запротестував проти неправильного ведення сільського господарства головою колгоспу — алкоголіком. За це всю сім'ю вивезли до Сибіру: діда — в Архангельську область, батька — до Башкирії, інших — кого куди.

Батькові вдалося втекти, він повернувся на батьківщину, там йому родичі зробили документи, на ім'я ГЛОДІНА Михайла Прохоровича. Остерігаючись подальших репресій, батько вже з новими документами повернувся до Башкирії й пішов працювати до артілі глухих шевців. Він був грамотним, вмів читати, писати, тому його взяли на роботу у райвідділ Башкирської організації глухих інструктором по селу. Працюючи в системі Всеросійського товариства глухих, батько об'їздив весь Сибір.

Згодом він зустрів гарну дівчину — Євдокію Георгіївну, що стала його дружиною. Разом вони створили сім'ю та народили 4 дітей.

Коли Україну звільнили від фашистів, він поїхав в ЦП Всеросійського товариства глухих і попросив, щоб його направили в Україну — на відбудову УТОГ.

Так у 1944 році, за направленням з Москви, батько приїхав у Кіровоград. Його обрали головою Кіровоградського обласного відділу УТОГ і він почав свою роботу на розвалинах. Відродив обласний відділ УТОГ, створив міськвідділ УТОГ, відбудував УВП на вулиці Яна Томпа.

У 1947 році мені було 4,5 роки і я пам'ятаю, як на тій вулиці через дорогу було урвище, а внизу трамвайне депо. Посеред двору був розбомблений будинок — стирчала лише одна піч з трубою. У мене зберіглася фотографія, де я стою на тій печі.

На руїнах зруйнованого будинку біля УВП УТОГ м. Кіровоград

У 1949 році відбулися перевибори, знайшлися місцеві охочі покерувати відродженням облвідділом та УВП. Батька швиденько прибрали, бо він не був комуністом і не мав права працювати на керівній посаді...

Він поїхав до Києва — в ЦП УТОГ, до Петра Карповича Набоченка. Тут йому запропонували попрацювати над створенням райвідділу УТОГ у Стрії (зараз Львівська область). Поїхав, привіз сім'ю — дружину і 4 дітей. Знайшов глухих, поставив їх на облік — так з'явилася Стрийська районна організація УТОГ, створив клуб глухих та маленьке УВП, де глухі дівчата шили тілогрійки та чоловічий спідній одяг. Це все було розташовано на площі Перемоги. Потім напроти маленького УВП відкрили шевську майстерню з глухими працівниками. Коли все почало працювати, життя налагодилось — знову в 1954 році відбулися перевибори й міськом партії запропонував на посаду директора клубу та голови райвідділу УТОГ вчительку місцевої школи, комуністку, партизанку, на прізвище Гайова, що почала глухнути і не могла працювати у школі.

Батько знову став безробітним, а у нього ж сім'я — дружина і 4 дітей... І знову батько їде в Київ, в ЦП УТОГ. Йому запропонували поїхати в Луцьк і знову на голому місці створювати осередок УТОГ. Він об'їздив всі населені пункти Волині і Рівненщини, а переважно пройшов пішки від села до села і взяв на облік 2800 осіб з інвалідністю зі слуху. На Волині в той час було багато переселенців з-за Бугу, яких виселили з Польщі внаслідок операції «Вісла». Тільки в Луцьку було 38 таких сімей.

У Луцьку батько відкрив клуб глухих у підвальному приміщенні по вулиці Сталіна (тепер це вулиця Лесі Українки). Також в Луцьку він відкрив у гуртожитку для глухих багетний цех, а в селищі Цумань створив УВП.

Але через 3 роки і в Рівненському міжоблвідділі УТОГ, до якого тоді входила і Волинь, він виявився крайнім...

Коли Волинь відділилась від Рівного, у місцевому соцзабезі знайшли комуністку — фотографа Чупалову і поставили її керувати Волинським облвідділом УТОГ.

Сім'я наша бідувала, не вистачало грошей на необхідне, але роботи не було. Мій батько був дуже добрим організатором, але за себе постояти не міг, боявся за сім'ю, дітей. Так і жив під чужим прізвищем.

Коли прийшов до влади Микита Хрущов і розвінчав культ особи Сталіна, батько написав йому довгого листа про своє життя. Але у нас нічого не змінилося, тільки КДБ взяло сім'ю «під ковпак» і ненав'язливо перевіряли, чим ми займаємося. І так було до розвалу СРСР.

— Разюча розповідь... Є у Вашої родини ще не один такий факт. Приміром, як прийшла ідея посадити біля клубу УТОГ у Луцьку дерево, яке тепер росте як зелена пам'ятка про Вашого батька?

— У 1967 році був ювілей СРСР. Мій батько посадив біля клубу глухих 2 деревця — дубочок та манжурський горіх. Обидва деревця прийнялися. Стали рости, але горіх не витримав морозів у -30-25 градусів, вимерз і всох через 20 років. А дуб росте досі, прикрашаючи вулицю Лесі Українки своїм розкішним листям та заглядаючи своїми гілочками у вікна Луцького БК УТОГ, немов нагадуючи про непересічну особистість, що присвятила своє життя глухим людям і залишила по собі світлу пам'ять.

— Ви зростали у багатодітній родині. Як Ваші брат і сестри вплинули на формування Вашого характеру, долі, на вибір життєвого шляху?

— У мене було дві сестри і брат. У кожного з нас — свій шлях у житті. Ми жили дружно, не сварилися. Старша сестра Галя закінчила інститут, вийшла заміж за військового, працювала економістом. Жили у Примор'ї, на Камчатці, потім у Москві. Ми багато листувались до самої її смерті. Залишились її листи — спогади про батька та Луцький клуб глухих.

Брат Володимир у 16 років поїхав у Сталіно (Донецьк). 8 років працював на шахті, поки його бригаду не засипало землею. Їх відкопали. Він звільнився з роботи, більше не хотів ризикувати своїм життям. Повернувся в Луцьк і пішов працювати фрезерувальником на завод «Електротермометрія». Потім одружився з киянкою і переїхав жити до Києва, де до пенсії працював фрезерувальником на заводі.

Менша сестра Ольга — відома спортсменка, майстер спорту міжнародного класу з легкої атлетики, чемпіонка кількох Всесвітніх ігор глухих — живе зараз в Австралії. До виїзду за кордон жила і працювала в Донецьку в системі УТОГ.

— Ви працювали бригадиром у колективі чуючих робітників. Не складно було знайти порозуміння?

— Батько дуже хотів, щоб я став художником. А малював я дуже добре. Але після закінчення середньої школи у 1963 році я пішов працювати на завод «Електротермометрія», бо батьки не в змозі були мене утримувати на свої 45 та 62 рублі. Став токарем, працював на заводі 41 рік.

Так, я був глухим бригадиром серед чуючих робітників. Потоваришував з ними, вітав їх з днем народження. І приємно було мені, коли колишні мої робітники, вітаючи мене з днем народження, сказали: «Кращого бригадира не було в нашому житті». Це для мене була найвища нагорода. А секрет у мене був простий — від кожного брата те, що найкраще вміє і працювати нарівні з усіма, на себе ковдру не тягнути.

— Ваша менша сестра Ольга живе зараз в Австралії. Ви теж не раз були за кордоном. Не виникало бажання залишитися там?

— За кордоном був пару разів — у Німеччині й Польщі. Дивувався, як вони красиво

«загнивають». Бажання залишитись за кордоном ніколи не було. Мене завжди тримала сім'я та робота.

— Коли Ви вперше вийшли на сцену Будинку культури УТОГ? У яких жанрах мистецтва Ви виступали?

— Вперше на сцену Будинку культури УТОГ я вийшов у 1973 році. Тоді в нас художнім керівником почав працювати Олексій Семенович Плетняков. Він мені сказав: «Йдемо у підвал. Щось покажу». А у підвалі у нас був кінозал, тенісний стіл, маленька сцена. Там він показав мені пару фокусів — і я пропав. Швидко навчився, почали з концертами їздити по селах.

Через пів року поїхав до Києва на огляд. Дуже хвилювався. Під час мого виступу голова журі Ісаак Сапожников підскочив і закричав: «Хто це виступає? Я його не знаю!» Отримав 2 місце. Став лауреатом. Ісаак Аронович мені сказав: «Треба танцювати. За фокуси добре. Але вайлуватий». І я почав танцювати.

Коли художньою керівницею в Луцький БК УТОГ прийшла Галина Василівна Сопронюк, молоденька красуня, талановита й уважна — вона з мене зробила справжнього артиста. Навчила слухати, відчувати та виконувати пісні. Співати я завжди любив голосом, а тут потрібно було жестовою мовою, під фонограму, взагалі відпад!

На жаль, з роками втрата слуху у мене прогресувала. Я вже не можу співати, як раніше. Не чую музику і слова. Все в минулому...

— Ще одне Ваше захоплення — спорт. Чому саме шахи, шашки і теніс?

— Зі спортом усе просто. Батько любив шахи, шашки, більярд. Це спадково. Вдома в нас була книжечка «Комбінації у шашках». Я її прочитав, навчився вирішувати комбінації і пішло-поїхало! Тренера у мене ніколи не було.

До всього самостійно доходив, от і став я майстром спорту з шашок.

— Ви також літературно обдарована людина. Сьогодні що саме Вас хвилює як творчу особистість?

— Батько мій писав вірші, гуморески, а я був його першим редактором. Адже глуха людина не чує вимови слів і часто неправильно ставить наголоси, от я і допомагав йому. Сам я віршів не пишу, тільки перекладаю українською мовою. Гімн УТОГ, пісня Жана Татляна «Ліхтарі», Роберта Рождественського «Мої роки — моє багатство», Расула Гамзатова «Журавлі»... Я перекладаю те, що мене зачіпає за душу. Нешвидка робота... Наприклад, «Журавлі» я перекладав зі словником десь два роки! (текст перекладу читайте на стор.12).

— Притаманне Вам почуття гумору, безумовно, допомагає долати труднощі життя. А напередодні Нового року яку новорічну гумореску Ви можете розповісти?

— Дуже люблю гумор, гуморески, анекдоти. Сміх подовжує життя, сам у цьому впевнився. І на закінчення гумореску? Будь ласка!

«Йде кастинг з прийому нових акторів у театр «Райдуга». Молода глуха людина на сцені робить стійку на одній руці. Однією ногою крутить обруч, другою вертить тумбу. Вільною рукою жонглює трьома м'ячиками. Голова журі Ісаак Сапожников встає і каже: «Добре! А тепер — заспівайте що-небудь».

— Дякуємо щиро Вам, Вікторе Михайловичу, за таку цікаву бесіду й за гумореску на тему життя УТОГ! З усього серця вітаємо Вас з ювілеєм і бажаємо зберігати оптимізм, віру в краще і міцне здоров'я!

[Фото дивіться на 2 стор. обкладинки](#)

З ювілеєм, дорогий Вікторе Михайловичу!

Всіх благ Вам і гармонії душі! Бажаємо величезного запасу сил, бадьорості духу, більше приводів для усмішки та радості, добрих та щасливих подій, радісних звісток і свят, мирного неба над головою. Нехай усі дні

будуть наповнені любов'ю рідних, приємними клопотами, прекрасним самопочуттям і оптимістичним настроєм.

З повагою
президія Центрального правління
Українського товариства глухих,
Всеукраїнська та Волинська обласна ради ветеранів УТОГ,
президія правління Волинська обласної організації УТОГ,
Луцька ТО УТОГ, Луцький БК УТОГ

Расул ГАМЗАТОВ

Журавлі

Переклад Віктора ГЛОДІНА

Мені здається часом, що вояцтво,
Яке з кривавих не вернулося полів,
Не в землю нашу полягло дочасно,
А втілилося в білих журавлів.

Вони до наших днів з часів тих давніх,
Летять і подають нам голоси...
Чи не тому так часто і печально
Ми зводимо свій погляд догори?

Летить, летить по небу клин втомливо,
Летить в туманній надвечірній млі.
І в ньому начебто проміжок видно.
Можливо, місце це призначено мені.

А прийде день і в журавлиній зграї
В осінній попливу височині.
І з-під небес журливо погукаю
Усім, кого залишив на землі.

Цей вірш наче його життєвий заповіт шанувати тих, хто сьогодні з нами, піклуватись і дбати про них і наче спадок всім, хто буде жити на нашій вільній українській землі.

Захід відбувся попри все і став яскравою подією

Миколаївська обласна організація УТОГ 29 листопада 2024 року відзначила Міжнародний день осіб з інвалідністю. Попри те, що в місті були проблеми з транспортом й електрикою, понад 100 осіб з порушеннями слуху завітали на цей захід.

Розпочали його хвилиною мовчання в знак шани пам'яті захисників і захисниць України.

Гості заходу — перший заступник голови Миколаївської обласної ради Денис Андрєєв, директорка Миколаївського ОВФСЗІ Ірина Чекарць, заступниця директора ДПтаСЗН Ірина Чорна взяли слово та вручили подяки колективу ГО «Миколаївська обласна організація УТОГ» й активістам Миколаївської ТО УТОГ за вагомий внесок у реалізацію державної політики України з питань соціального захисту осіб з інвалідністю, розвиток волонтерського та благодійного руху в умовах воєнного стану, активну громадську позицію, високий рівень соціальної відповідальності. Розділили цей день з нами й наші партнери — представники Миколаївського професійного промислового ліцею і Миколаївської СШ № 6, де здобувають освіту особи з порушеннями слуху.

Активісти УТОГ з Миколаєва та Вознесенська: Олексій Сімирякін, Любов Шнуркова, Світлана Поліщук, Людмила Лойтер, Володимир Скуржанський, Олександра Шутюк, Юлія Леонівич, Марія Снігір, Віктор Маликов, Світлана Селуянова, Тетяна Миснікова, Марина Кочегарова, Ірина Тимофєєва, Наталя Вершигора підготували невеличку культурну програму — виконали Гімн України і пісні жестовою мовою, зіграли сценки, продекламували вірші.

Гостем заходу був також глухий волонтер

Руслан Рубанов з Івано-Франківська, який від початку повномасштабного вторгнення допомагає Миколаївській обласній організації УТОГ. Він розповів про підтримку ЗСУ дронами. Всі глухі побачили на власні очі цю техніку, яка нищить окупантів, і усвідомили, наскільки важливо наближати перемогу України всілякими способами.

Руслан Рубанов є також продюсером, режисером й актором, тому до уваги присутніх були продемонстровані три фільми жестовою мовою: «Жага свободи. Історія незламних», «Голодомор», «Чесність». Далі присутні взяли участь у лотереї, проведеній Русланом Рубановим — 10 осіб з порушеннями слуху стали власниками розумних годинників. Усіх, хто отримав цю сучасну техніку, переповнювали емоції.

Захід завершився частуванням, яке організувала Миколаївська рада ветеранів УТОГ, і наданням 51 продуктового набору від благодійної організації.

Щира дякуємо міському голові Вознесенська Євгенію Величку за автобус, наданий для членів УТОГ з Вознесенська, та ТОВ «Микитівський граніт» за пальне до нього.

[Фото див. на 4-й обкладинці](#)

Миколаїв, Вознесенськ, Первомайськ – разом!

1 грудня 2024 року у Вознесенську, у будівлі, яка належить Миколаївській облорганізації УТОГ, перекладачкою жестової мови Миколаївської ТО УТОГ Мариною Кочегаровою організований захід, котрий приурочений до Міжнародного дня осіб з інвалідністю.

За клопотанням облорганізації УТОГ міський голова Первомайська Олег Демченко організував автотранспорт для відвідування заходу членами Миколаївської ТО, що проживають у

м. Первомайськ.

Почесною гостею стала начальниця управління соціального захисту населення Вознесенської міської ради Ірина Шишляннікова. Вона привітала присутніх з прекрасною культурною подією, яка згуртувала жестомовних осіб, та побажала здоров'я, витримки, наснаги, успіхів у реалізації планів і якнайшвидшого повернення до повноцінного життя.

До відвідувачів звернулися в.о. голови Миколаївської ТО

Юлія Ревенко та в.о. голови Миколаївської обласної організації УТОГ Ігор Ревенко, членкиня ТО Наталя Вершигора.

Активісти з Вознесенська Ірина Тимофєєва та Наталя Вершигора прочитали вірші жестовою мовою, а перекладачка жестової мови Марина Кочегарова виконала жестами пісні, чим запалила аудиторію. Нагородою самодіяльним артистам були гарячі оплески та щирі усмішки людей.

Вельми приємно, що серед присутніх були дві чуючі доньки глухих батьків Гоцелюків, нині вже покійних. Наталя та Тетяна поділилися споминами про своє веселе дитинство, яке проминуло в цій будівлі УТОГ серед глухих. Пані Наталя прочитала вірш про Україну, чим розчулила всіх.

Учасників заходу (а це 45 осіб) було запрошено на фуршет. У теплій атмосфері всі спілкувалися, будували плани на майбутнє, ділилися новинами.

В.о. голови Миколаївської ТО УТОГ Юлія Ревенко передала благодійну допомогу від доброчинців — корм для

домашніх чотирилапих улюбленців.

Захід проведено на гідному рівні завдяки всім активістам Вознесенська, які готувалися до нього не один день.

Усі одержали великий обсяг позитивних вражень, що важливо для людей, які щодня долають усілякі бар'єри.

До нових зустрічей!

На виконання проєкту «Права глухих у національній стратегії безбар'єрного простору в Україні»

4 грудня в Одеському центрі культури і відпочинку УТОГ пройшла низка заходів, присвячених Міжнародному дню осіб з інвалідністю. Головним акцентом була лекція на тему «Реалізація прав глухих — обов'язкова умова безбар'єрного середовища», на якій були зазначені основні напрями створення безбар'єрності для глухих людей.

Серед запрошених була начальниця відділу у справах осіб з інвалідністю Лада Кулієва, яка висловила подяку за спільну працю, яка проводиться Одеською обласною організацією УТОГ разом з Департаментом праці та соціальної політики в напрямі забезпечення та реалізації прав та інтересів осіб з інвалідністю. Також членів Українського товариства

глухих привітала директорка Одеської спеціальної школи № 91 Ілона Єпур, а учні молодших класів виконали танок «З Україною в серці».

Далі розпочалась концертна програма, під час якої були представлені танцювальні та пісенні номери, театралізовані сценки тощо.

Наступним заходом був пленум Одеської обласної організації УТОГ, на якому його учасники заслухали звіт про роботу за 11 місяців 2024 року, а найактивніших членів Українського товариства глухих було відзначено почесними грамотами та грошовими сертифікатами.

Після заходу всі насолоджувалися солодощами з кавовою або чаєм.

Доречним буде зазначити, що захід реалізовано на виконання проєкту «Права глухих у національній стратегії безбар'єрного простору в Україні» в рамках проєкту «Реалізація прав для всіх» за підтримки Minority Group Europe Service Providing Non-profit company

(MRG), що фінансується Міністерством закордонних справ Фінляндії. Завдяки цьому були придбані подарунки для дітей з порушеннями слуху, банери, світильники у глядацьку залу та мікрофони, забезпечена виплата грошової винагороди творчому колективу.

Вдячні всім, хто організував та підтримував цей захід, а новенькі банери на фасадах приміщень УТОГ у містах Одеса, Подільськ і Роздільна довгі роки будуть привертати увагу містян до спільноти УТОГ та найважливішої послуги — перекладу жестовою мовою, яка так необхідна кожній глухій людині!

Інформація Миколаївської обласної організації УТОГ

Корисно та приємно проведений час

28 листопада 2024 року Миколаївський регіональний центр з фізичної культури і спорту «Інваспорт» організував і провів змагання з шашок та шахів у Миколаївському обласному шаховому клубі, присвятивши цю подію до Міжнародного дня осіб з інвалідністю.

У заході взяли участь і члени Миколаївської ТО УТОГ, люди з порушеннями слуху: 10 осіб змагалися в шахи, 25 осіб — у шашки.

Тепла та дружня атмосфера зустрічі підняла настрої всім присутнім. Зустрілися давні знайомі, які приємно поспілкувалися та показали спортивний дух.

Попри відсутність світла працівники Миколаївського обласного шахового клубу оперативно налагодили техніку для обліку балів гравців і процесу жеребкування.

Призові місця, що посіли члени Миколаївської ТО:

Шашки (жінки)

3 місце посіла Світлана Поліщук.

Шашки (чоловіки)

2 місце посів Ігор Ревенко;

3 місце — Олексій Шмегленко.

Шахи

1 місце посів Олексій Карабак;

2 місце — Вадим Воздвиженський.

Захід перекладали жестовою мовою працівники ГО «Миколаївська обласна організація УТОГ» Тетяна Миснікова та Юлія Ревенко. Це був корисно та приємно проведений час.

Майстриня плетіння гачком і спицями

Миколаївська обласна організація УТОГ продовжує розповідати про талановитих, творчих людей, якими пишається.

Так, нещодавно проведено виставку робіт членкині Миколаївської ТО УТОГ **Любові ШНУРКОВОЇ**.

В складний воєнний час Любов почала виготовляти жіночі прикраси з бісеру: намиста, браслети, сережки тощо. Це стало її хобі.

А ще Любов — майстриня плетіння гачком і спицями. Плете у вільний час теплі

та гарні речі: наплічник, який бере з собою у мандрівки, плед, шкарпетки тощо.

Всі ці прикраси та вироби Любов продемонструвала 12 грудня, а також розповіла всім, як вчилася плести. Цікава подробиця з її розповіді: починала вчитися плести великими довгими цвяхами, руки поранила, боляче було плести, але наполегливість Любові допомогла їй вдосконалитися. Вона володіє всіма технологіями плетіння гачком і спицями.

Як приємно зануритися в строкатий плед, сплетений руками Любові, одягнути теплий яскравий кардиган, зігріти ноги шкарпетками!

Народилася Любов у Криму, в місті Сімферополь. Навчалася в школі для глухих дітей у Феодосії. В Миколаїв приїхала в 1989 році на змагання з волейболу і залишилася тут жити та працювати.

Любов працювала і продовжує працювати у Миколаєві, вона активна учасниця художньої самодіяльності та, попри всі випробування долі, позитивна і доброзичлива людина.

Миколаївська ТО УТОГ вдячна Любові Шнурковій за те, що вона поділилася часточкою тепла, виготовленого її вмiлими руками, за позитивні емоції. Чекаємо на нові чудові вироби та цікаві виставки!

Захід відбувся попри все і став яскравою подією — 13 стор.

